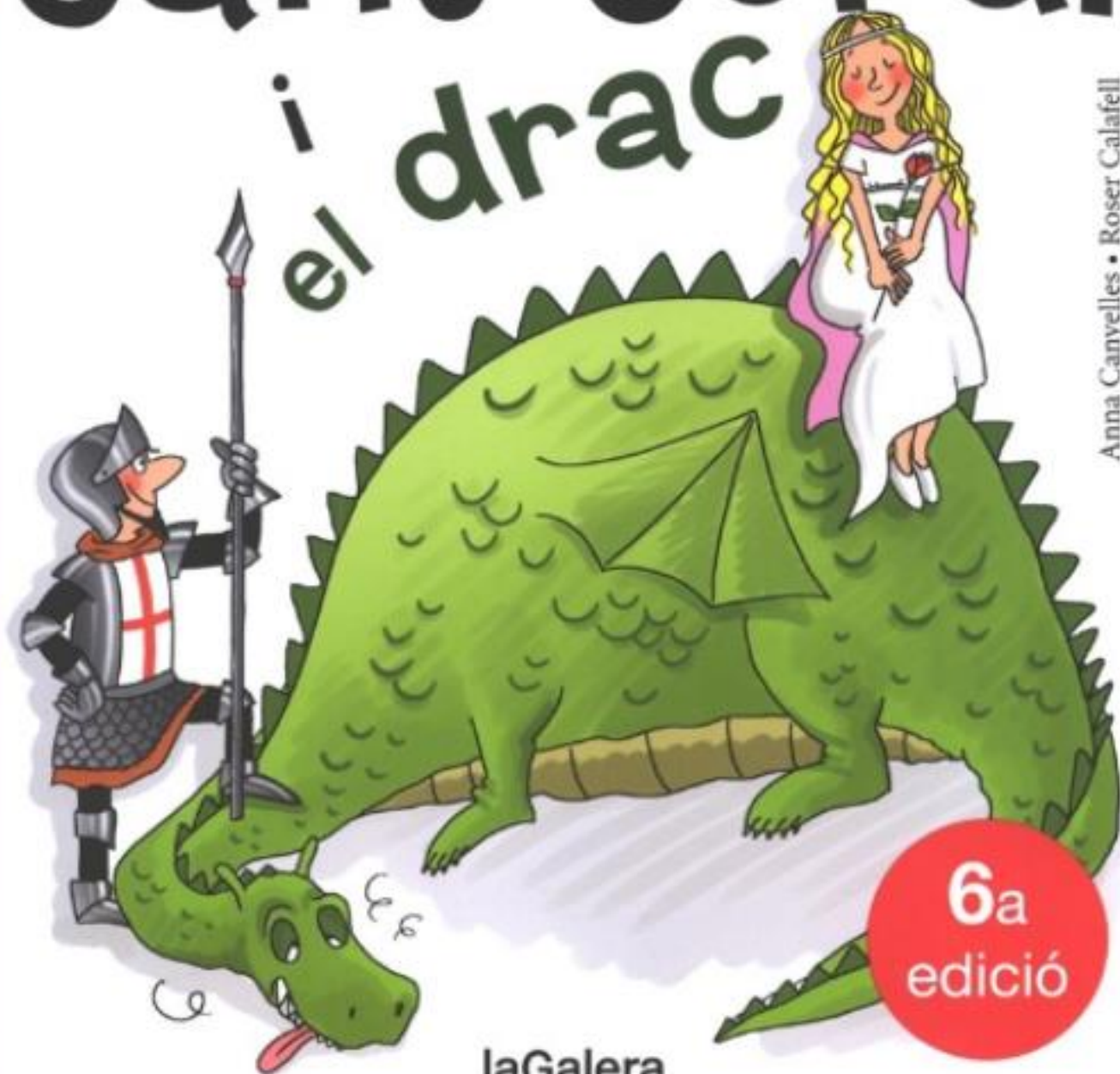

Sant Jordi i el drac

Anna Canyelles • Roser Calafell

6a
edició

laGalera

PORTADA

Sant Jordi i el drac

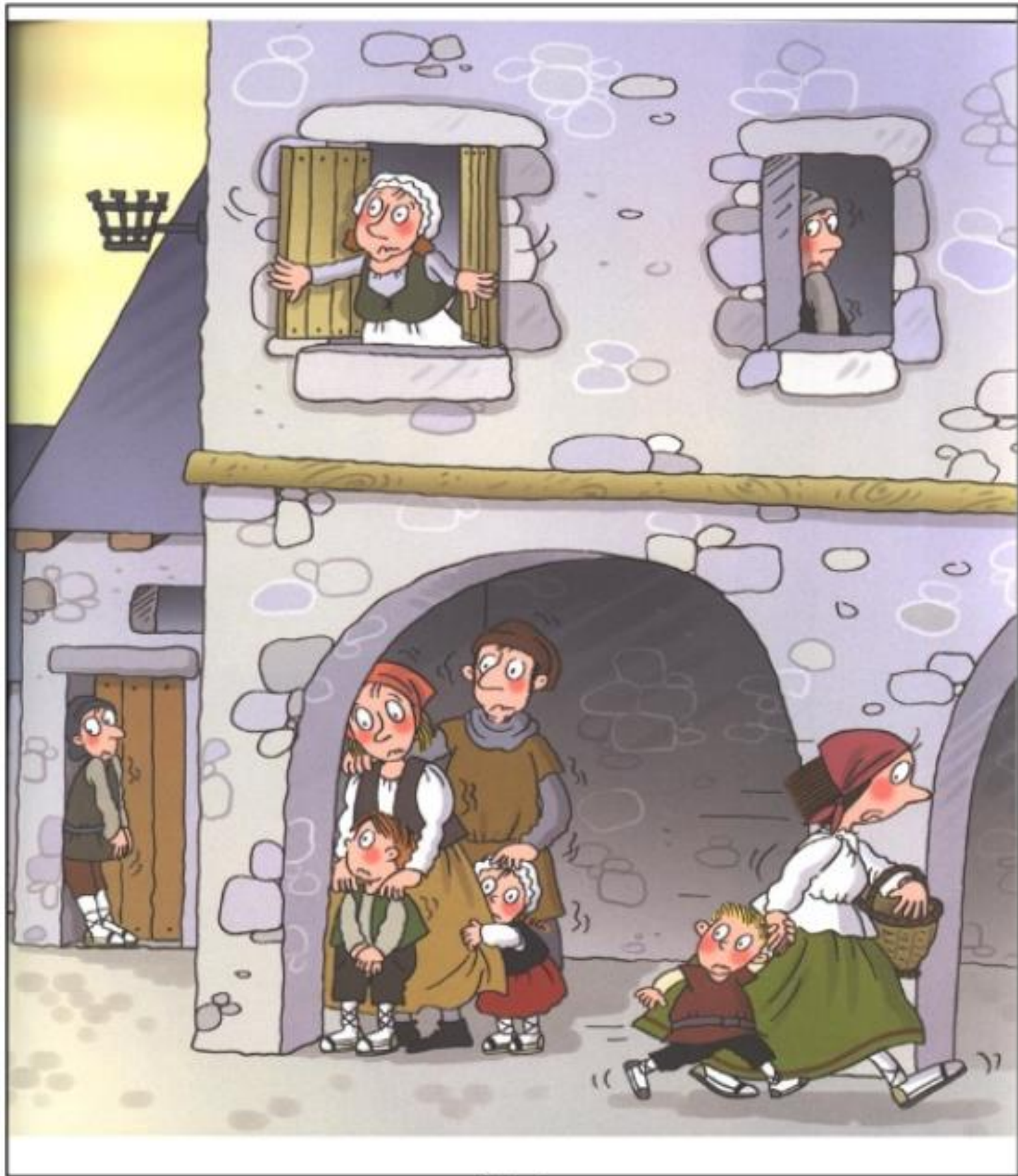
Anna Canyelles Roser Calafell

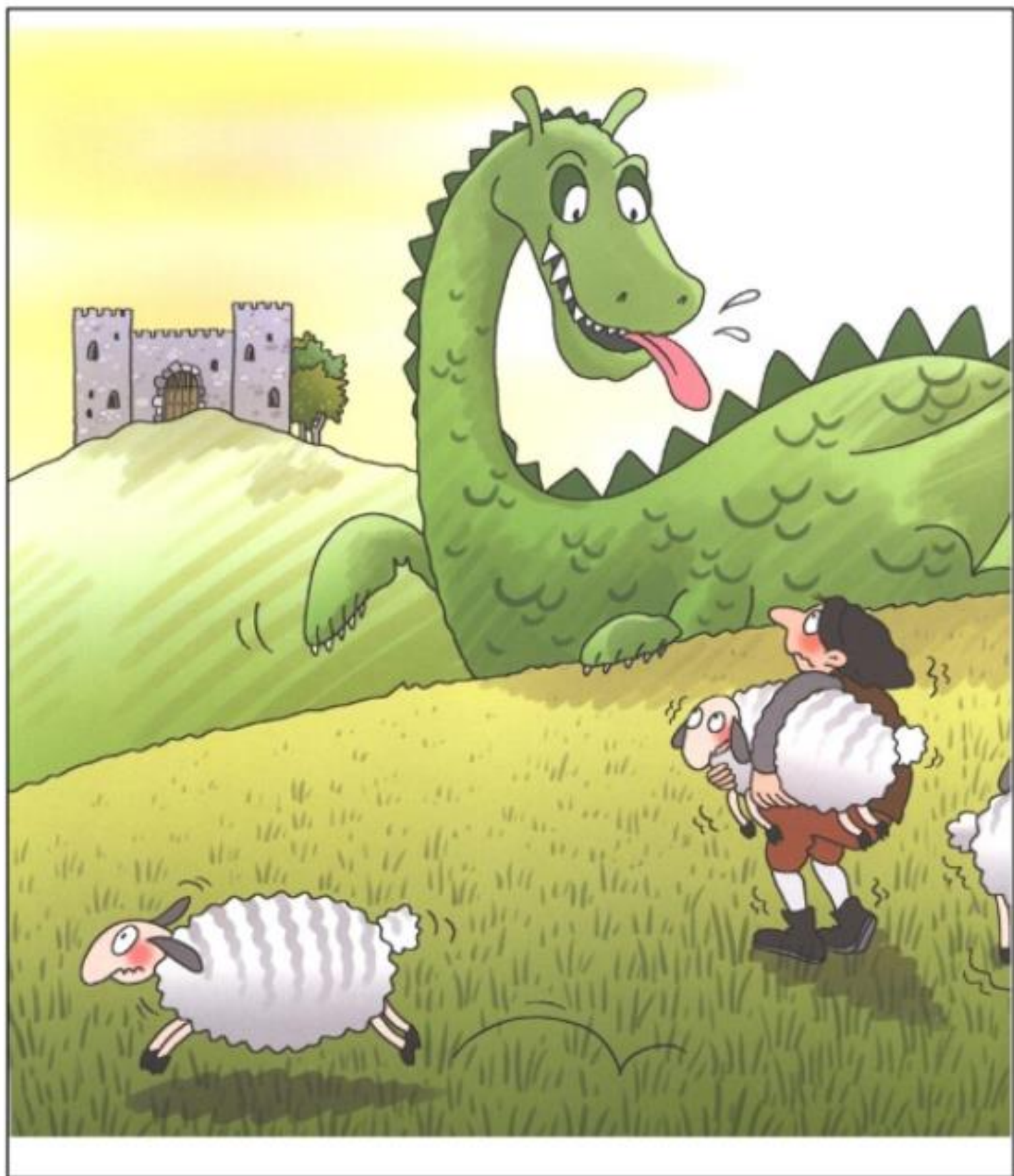
laGalera

CONTRAPORTADA

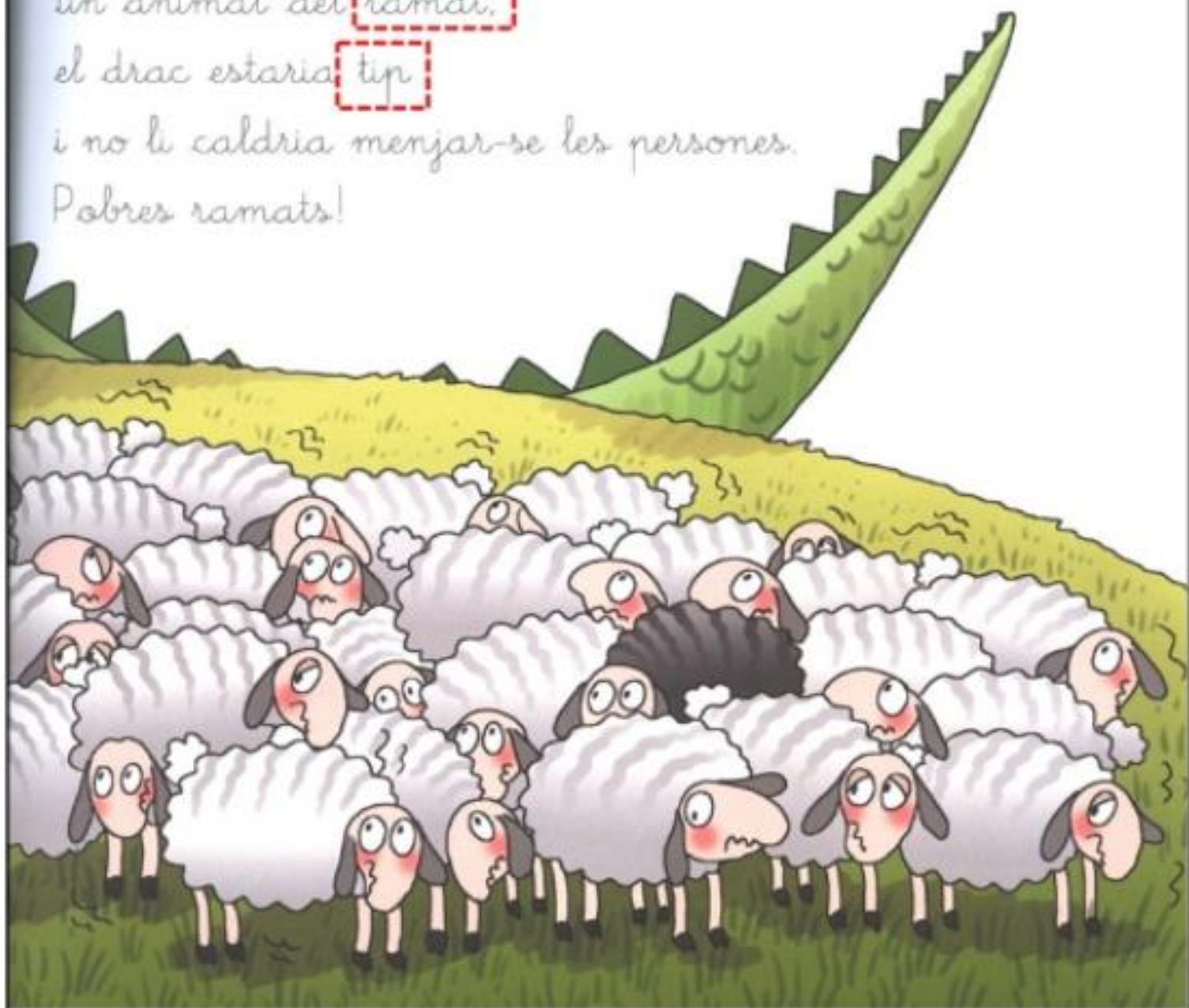
Fa molts i molts anys,
la gent que vivia al poble de Montblanc
estava molt espantada
perquè un drac **pudent** i molt de gana
es menjava tot allò que li passava pel davant.
Pobra gent!

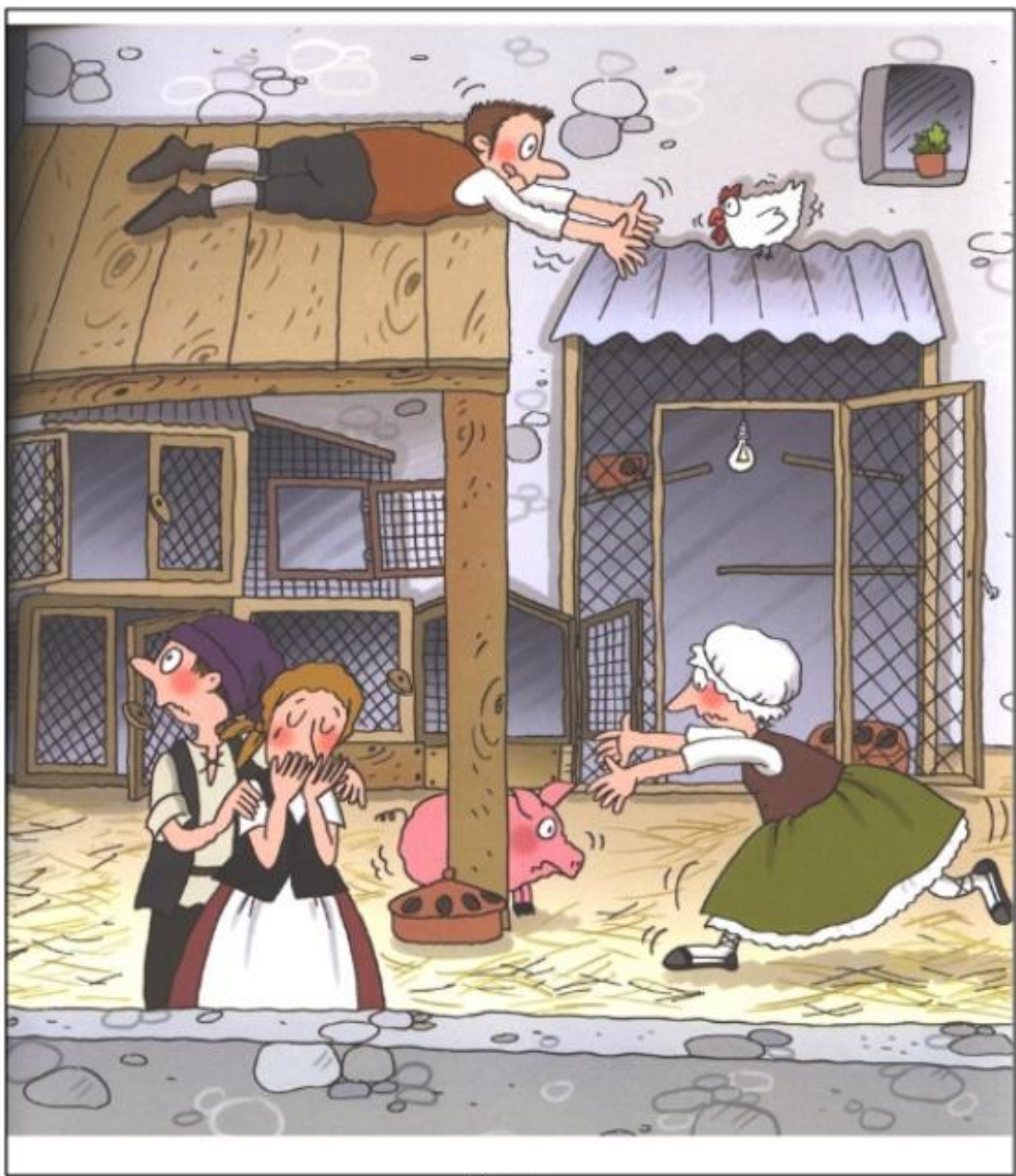

Els veïns del poble van pensar
que si cada dia donaven al drac
un animal del ramat,
el drac estaria tip
i no li caldria menjar-se les persones.
Pobres ramats!

Però el drac tenia molta gana,
i aviat no van quedar ni ovelles,
ni vaques, ni porcs, ni cabres.
Ei, i també s'havien acabat
els conills i les gallines!
Pobres bèsties!

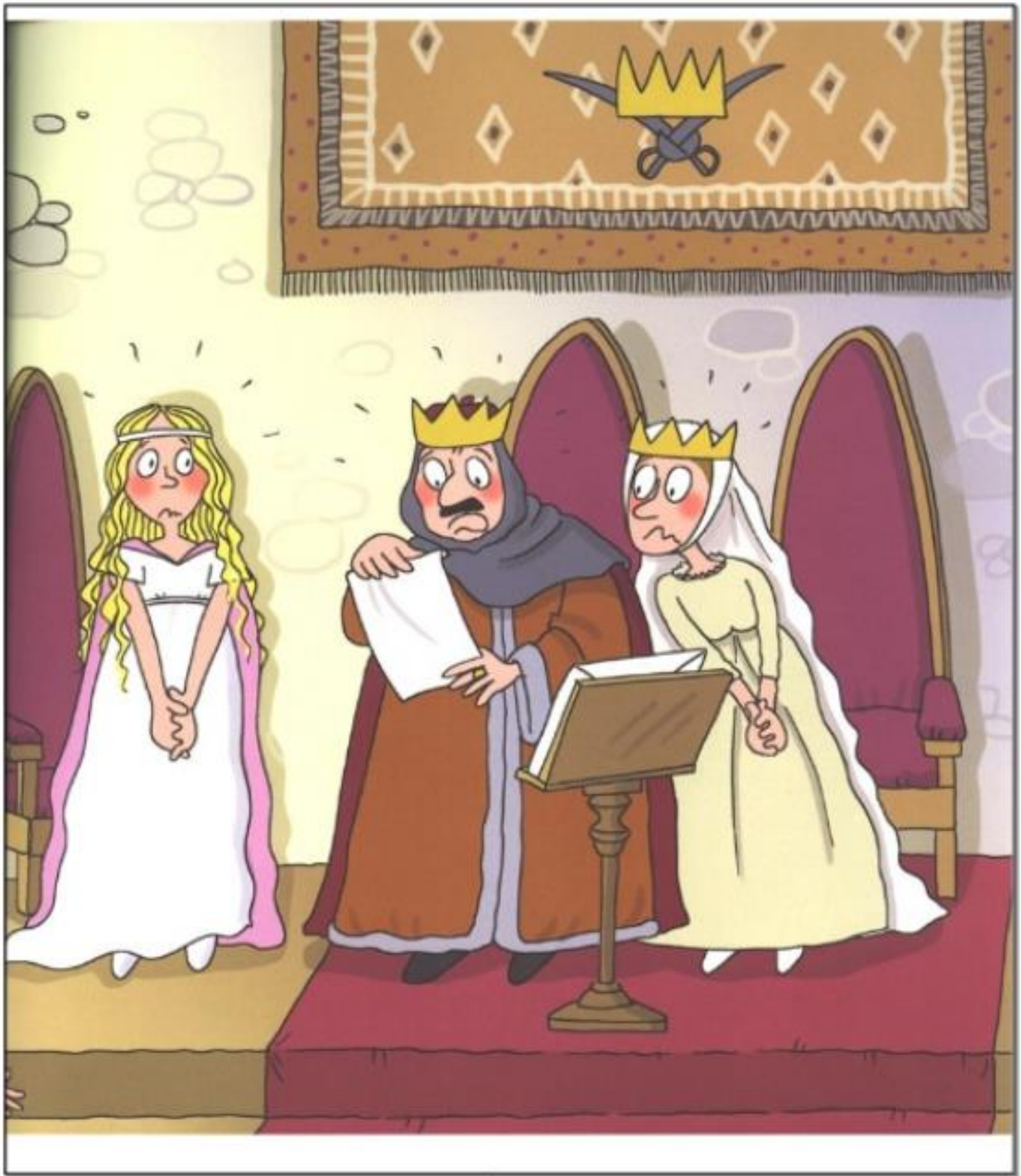

! què va decidir la gent del poble?
Donar al drac prudent una noia cada dia.
Una noieta ben tendra i gustosa
que, per sorteig,
seria regalada al terrible animal.
Pobres noies!

Però un dia,
el sorteig va voler
que li toqués el torn a la filla del rei.
El drac ja es **llepava** els bigotis.
Tan bonica i tan jove, devia ser ben **suculenta!**
Pobra princesa!

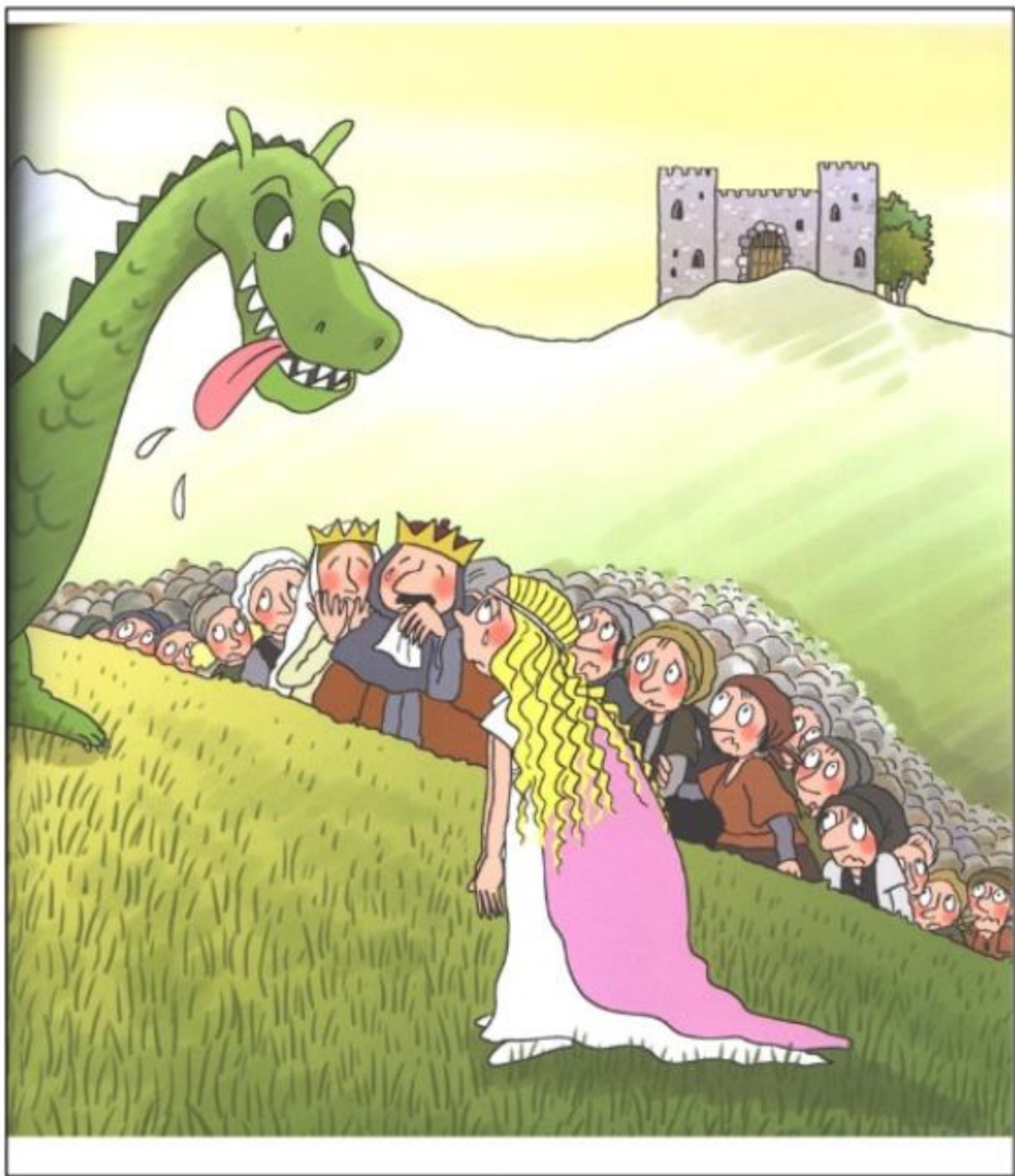

El rei estava molt trist
perquè estimava molt la filla,
però la llei s'havia de complir.
El rei no podia parar de plorar.
Pobre rei!

Va arribar el dia
de portar la princesa allà on el drac vivia.
El drac es moria de gana
i es mirava la princesa amb ulls **golafres**,
a punt per **engolir** la noia.
Pobra noia!

De cop, es va sentir un **galop** que s'acostava.
Era un cavaller amb una llança
damunt d'un cavall blanc.
El drac **enfurismat**,
va expulsar una gran foguerada.
Pobre cavaller!

El cavaller, sense pensar-s'ho,
va clavar la llança al coll del drac.

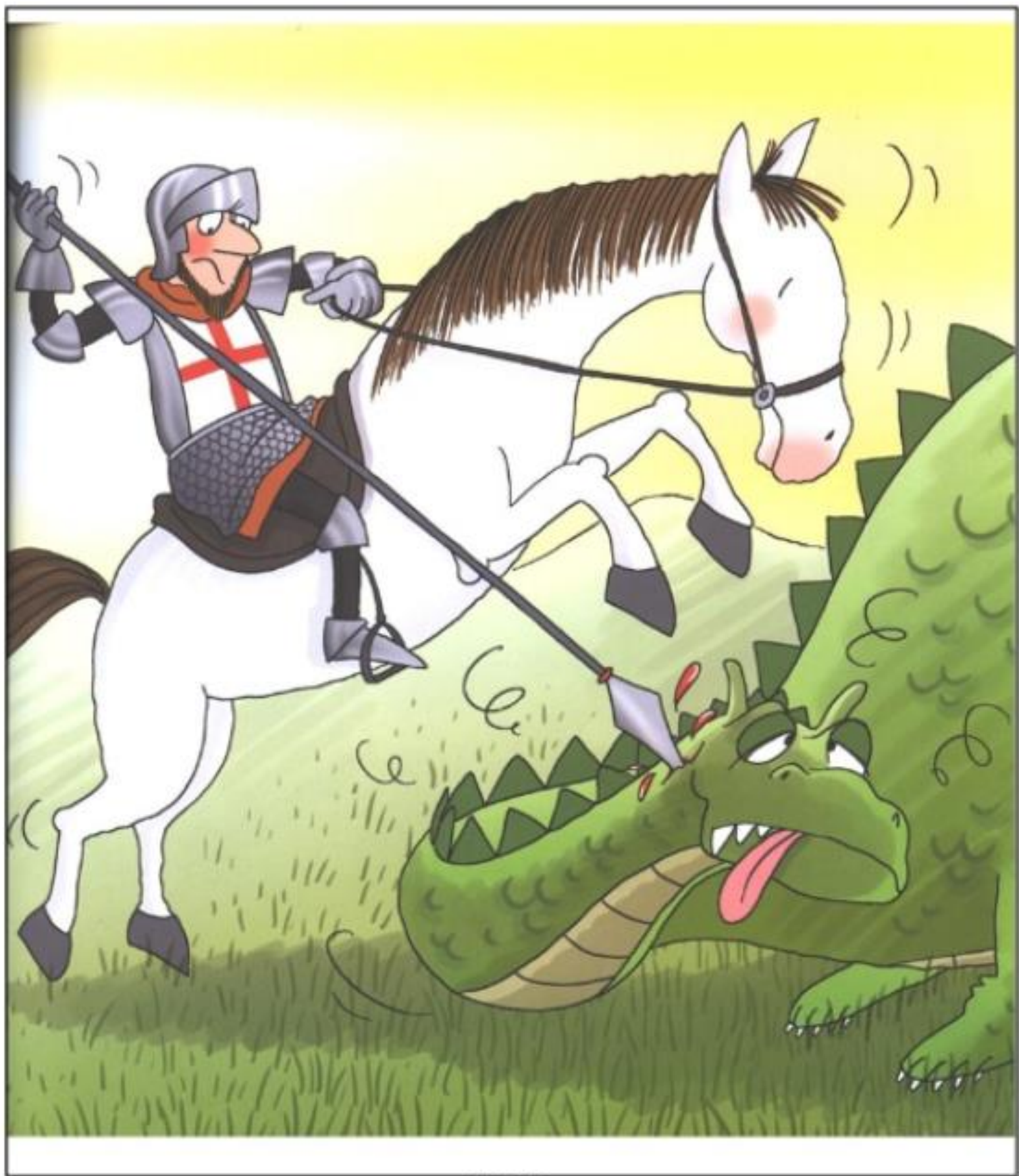
El drac va caure a terra ben mort.

—Qui és aquest cavaller? —es preguntava tothom.

—Jordi, per servir-los —va dir el noi, tot cofoi.

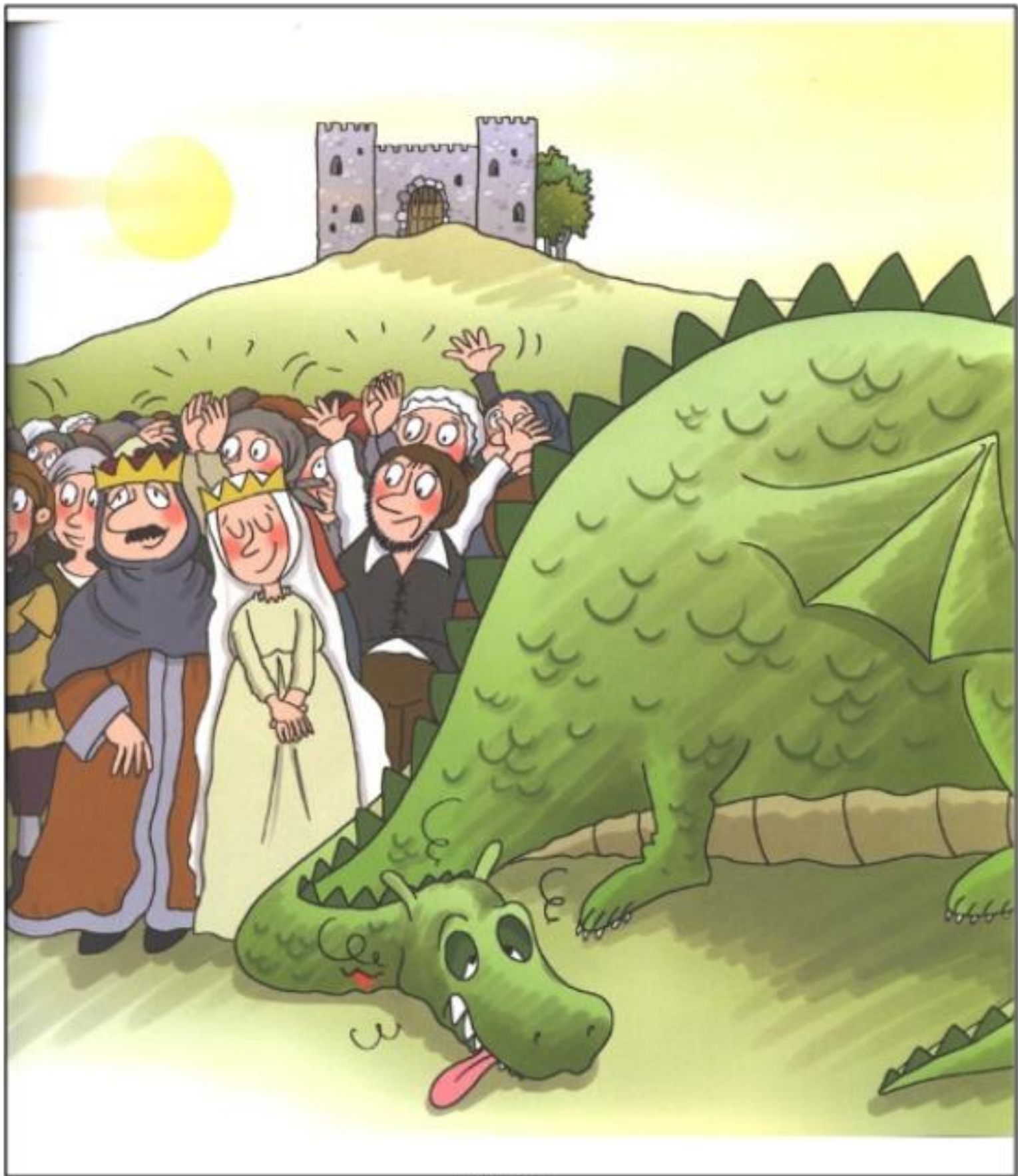
—Visca en Jordi!

De la sang del drac, va sortir-ne un roser,
ple de roses vermelles com la mateixa sang.
El cavaller Jordi va prendre'n una
i va donar-la a la princesa.
Tothom aplaudia i cridava.
—Visca l'amor!

El rei va demanar al cavaller que es quedés.
Però en Jordi havia de marxar
per continuar repartint pau i llibertat pel món.
Des d'aquell dia, cada vint-i-tres d'abril,
un roser ple de roses vermelles
neix al lloc on va morir el drac.
—Visca Sant Jordi i visca les roses!

